

din cauză că regele împărat avea de luptat în Boemia, cu forțele husite<sup>47</sup>. Dar, pe de altă parte, legăturile Moldovei cu Witold al Litvaniei nu mai erau așa de bune ca altădată. Cu doi ani înainte, la 1420, Alexandru trimisese la Wilno, capitala Litvaniei, la curtea lui Witold, pe fiul său Iliș care avea 11 ani, probabil ca un fel de zălog<sup>48</sup>, dar în curând relațiile Moldovei cu Litvania se strică. Alexandru cel Bun divorțează de Ringala sora lui Witold, în 1421, acordând-i o sumă de bani și stăpînirea tîrgului Siret<sup>49</sup>. Despărțirea pare a fi avut mai ales cauze religioase, probabil și politice<sup>50</sup> și de aceea era să producă un război între Moldova și Litvania. Witold supărat că Alexandru « a alungat pe sora lui din casa sa », pregătea o oaste cu care să năvălească în Moldova<sup>51</sup>, iar Sigismund al Ungariei, bucuros de acest conflict, se grăbi să ofere ajutorul său moldovenilor<sup>52</sup>.

Witold se împăcase din nou cu vărul său din Polonia. Bătrînul Vladislav Jagello se căsătorise tocmai atunci a patra oară cu cneaghina ucraineană Sofia (Sonca) din familia Holșanski, cnezi vasali ai lui Witold. Mireasa fusese aleasă de acesta care cîștigă astfel o mare înrîurire asupra regelui<sup>53</sup>. În astfel de condițiuni, Alexandru trebuia să fie foarte prudent; el mai avea nevoie și de ajutorul polon împotriva turcilor care ajunseseră agresivi față de Moldova. Tocmai pentru a evita o agresiune litvană, domnul Moldovei se grăbi să trimită un detașament de oaste împotriva cavalerilor teutoni, ceea ce îi atrase bunăvoința regelui Vladislav. Mulțumirea regelui Poloniei și importanța pe care o acordase el ajutorului moldovean trimis în Prusia, nu s-a manifestat numai în cuvinte de laudă, ci o urmare imediată a fost cedarea Pocuției, provincie ortodoxă ruteană care fusese de mult făgăduită Moldovei, dar care abia acum, după isprava călăreților moldoveni la Marienburg, trecu efectiv în stăpînirea lui Alexandru cel Bun. În adevăr, din registrele socotelilor regale polone, rezultă că în anul 1421 Vladislav Jagello a făcut apel la orașele din Polonia să dea o contribuție extraordinară în vederea războiului cu Prusia. În ordinul regal sînt înșirate orașele pe rînd și între aceste orașe polone figurează și cele două din Pocuția: Colomeia și Sniatyn. În anul următor, 1422, cererea regelui adresată orașelor se repetă în aceiași termeni, dar din lista orașelor polone lipsesc acum Colomeia și Sniatyn, dovadă că trecuseră sub oblăduirea lui Alexandru cel Bun<sup>54</sup>. Doi ani mai tîrziu, la 1424, Pocuția era tot în stăpînirea Moldovei. Atunci fură trimiși delegații din Liov la « adunarea moldovenilor de la Sniatyn »<sup>55</sup>, prin care trebuie probabil să înțelegem iarmarocul din acel

<sup>47</sup> Vom arăta cu alt prilej că bunăvoința arătată de Alexandru cel Bun husiților se datorește tocmai dușmăniei lor față de regele Ungariei.

<sup>48</sup> *Codex Vitoldi*, în *Monumenta Medii Aevi*, VI, p. 128. Ar putea fi vorba de o confuzie. În același an, la 22 august, întîlnim la curtea regelui Vladislav pe « fratele voievodului Valahiei » (*ibidem*, XV, p. 553); e poate vorba de aceeași persoană care a călătorit în acel an la ambele curți.

<sup>49</sup> M. Costăchescu, *op. cit.*, I, pp. 141—146.

<sup>50</sup> A. Prochaska, *Król Władysław Jagello*, II, Cracovia, 1908, pp. 186—187. crede că despărțirea lui Alexandru de Ringala se datorește influenței lui Sigismund de Luxemburg.

<sup>51</sup> *Codex Vitoldi*, în *Monumenta Medii Aevi*, VI, p. 547.

<sup>52</sup> *Ibidem*, pp. 548—550 și V. A. Ulianițki, *Materiali*, Moscova, 1887 p. 28.

<sup>53</sup> I. Długosz, *op. cit.* 1—2, col. 442.

<sup>54</sup> *Codex Vitoldi*, în *Monumenta Medii Aevi*, VI, pp. 1042—1044. Cf. P. P. Panaitescu, *Legăturile moldo-polone în secolul XV și problema Chiliei*, în *Romanoslavica*, III, 1958, pp. 102—103.

<sup>55</sup> N. Iorga, *Relațiile comerciale ale țărilor noastre cu Lembergul*, București, 1900, p. 8.